

ÁGH ISTVÁN

Pannon tengerfenék

*Csak épp közbejött valami, csupán a félreeső
temetőt kerestük föl, csak elkanyarodtunk
a megszokott irányból, s egyszerre más lett minden,
abogy a jövevény érkezik a kert alól váratlanul,
titokzatos vidéken, gyanús bizonytalanba,
hideglelésű káposztaföldeket tapos,
tudja pedig, hazai járt úton lépked,
mégis szorong, mintha eltévedt volna
abban az elvarázsolt térben, ahol évekkel,
évtizedekkel azelőtt történt meg, ami van.*

*Minden megtörtént, ami nincs, lábnyomaim,
keréksapáim aszfaltba emésztődtek,
végigsuhantam fölöttük percek alatt,
távolodásom pillanatonként érintkezett
a felejtésből megidézhető mulandósággal,
áthültem, mintha pannon tengerfenéken
búvárhajóból néznék ólombideg vizet,
és boldog napsütés után álmodnék elfekvő
aljnövényzetet, szüret utáni űrt, csak a temető
telítődtek már véglegesen, nem láttam senkit.*

*Nem láttam senkit a vasárnapi ebédidőben,
rejtőzködtek a csonka családok, özvegy
asztalok fölött, fölös teritékről lemondva,
csak az én akaratos emlékeim kívánták
betölteni a lakatlant, bár a sebesség
nem hagyott időt legendáim megidezésére,
óriásiba fordult a várrom, alatta bazalt
körbintán szédelegtek a pincék, a kertek
átázott sárgájából szétrepültek a falvak,
mezei Krisztus állt, mint mindig, az útelágazásnál.
Elfordultunk az útelágazásnál balra, arrafelé,
ahol szerettem volna megszólalni, de az én
emlékeim már senkit sem érdekelnek,
érvénytelenek, mint közösbe vetett aranykoronáim,*

*talán ez a lángoló galagonyás az örökségem,
meg a szülői sír, kőbe rótt nevek aláfordított,
eleven történetével, azokon is betonfödém
feszül, terül végleges megoldásként,
ne verje föl a gaz, ha ellopnák a virágot,
ha majd senki sem gondoskodik róluk.*

Lebontott csárda, téli kikötő

*Egyszer csak megunják életüket a házak,
kiműlnak észrevétlen, mint ez a matrózcsárda,
autók állnak helyébe, gazdátlan ott ragadnak
alapja négyzetén, még a rakparti bástya
oldaláról kitetszik puszta árnyképe, aztán
lassacskán szétszivárog a szurtos gátfalon,
mintha nem is lett volna, épp csak nekem hiányzik
megint egy élő emlék, különben közveszélyes
fekvésű szégyenkuckó, forgalmas útfelen
füst s gázfogó a hídnál, szemben a kikötőnek.*

*Aki nagyon figyel, s szeret hosszan tűnődni,
tán az a ráérős kutyasétáltató
olvashatja, mint én e tört írást a mellvéd
lépcsőjén: MATRÓZ, csárda nélküli nyíl
álcázza, ami nincs, hiszen már a hajók is
kihaltan dermedeznek hidegvíz-ráadásként,
lelketlen véglegesség a fedélzetek rendje,
s ahogy a partról eltűnt a dunai Ulysses,
öreg sirály repül kéménye füstbe ment
irányában, rikolt, elfordul és odébb száll.*

*Csak az éjjél kitartó, tegnapi is lehetne,
ahogy pislákoló fáradt zárórafénnyel
utolsó koccintásra fogad két hű csavargót
a pincérnő, a régi Gizikés-nemzedékből,
s mogorván strázsálja hátulról valaki,
az asztalon a székek tótágast fölmerednek,
piszkafalábuk között, megannyi törpe árboc
hegyén feszítenek födetlen alakok,
máról holnapra isznak hitelben egy utolsót,
isszák a János-áldást, és nem mennek haza.*